

Arapça öğrenmek mi, yoksa Arapça'ya ayıracağım zamanda Risale okumak mı benim için daha iyi olur?

Her ikisini de talim etmek mümkün ve cari olduğu için, bir tercih yapmak ya da bir tercih belirtmek abesle iştigal etmek olur. İnsan nasıl okula gidip fen ilimlerini talim ediyor ve bu talim Risale-i Nurları okumaya mani olmuyor ise, aynı mana Arapça için de geçerlidir.

Sanki Risale-i Nurları okumaktan yemek yemeye su içmeye vaktimiz kalmıyor da, dil öğrenmek gibi ağır ve gereksiz şeyler ile meşgul olunmaz havası estirilmesi yanlış bir yaklaşım olur. Hem dışarıdaki insanları da ürkütür. Bugün değil Arapça, üç dört lisan bilen sağlam Nur talebeleri var. Onlar nasıl bu dilleri öğrenmişler ise, biz de pekala Arapça ya da başka bir dili öğrenebiliriz.

Bazı mutaassıplar Risale-i Nur'un haricinde her şeyi abes ve boş görüyor. Bu çok yanlış ve hatalı bir bakış açısidir. Halbuki hayatın Risale-i Nurlardan başka bir çok realite ve alanları vardır. Nur talebeleri bu alan ve realitelerden kendini tecrit edemez. Belki bizim bu hayatta esas alan ve realitemiz Risale-i Nurlardır, ama bu diğer realite ve alanlardan kendimizi soyutlamamızı iktiza etmez. Her şeye kamet-i kıymetince alaka göstermek gerekir.

Dil bilen Nur talebelerine bu zamanda çok ihtiyaç var; bu yüzden lisan öğrenmek Risale-i Nurlara zımni bir hizmet sayılır, diye düşünüyoruz.